

ROERKERKNIEUWS IN CORONATIJD

editie 57 (7 april 2021) – www.roerkerken.nl

Inleiding

Ging in het weekend van 27/28 maart j.l. de zomertijd in, op woensdag 31 maart j.l. verschoof de avondklok van 21.00 naar 22.00 uur. Een klein lichtpuntje aan de horizon van de lockdown die steeds verder op lijkt te schuiven. Desondanks konden we dit jaar toch Pasen vieren, ook al was het op anderhalve meter en met maximaal dertig kerkgangers per viering. Dat laatste is echter niet echt een probleem. Wij kennen helaas de luxe niet van de protestantse medebroeders, waar men er zo op gebrand is om Pasen te vieren dat het kerkgebouw te klein is om dat op anderhalve meter te kunnen doen. Bij ons lukt het gemakkelijk om met meer dan dertig mensen Pasen te vieren, onze kerken zijn groot genoeg om meer mensen op anderhalve meter te kunnen herbergen.

Ons probleem ligt echter niet bij het kerkgebouw maar bij het aantal mensen dat nog daadwerkelijk (lijfelijk, live) wil meevieren. Terwijl ze zich in Urk en Krimpen aan de IJssel (en op andere plaatsen op de 'Bible Belt') als het ware met honderden tegelijk voor de kerkdeur staan te verdringen, mogen wij al blij zijn als het er enkele tientallen zijn die onze Paasvieringen willen bijwonen. Dat heeft echter niets met Corona te maken; dat was ook voor Corona al zo en dat zal waarschijnlijk ook na Corona wel zo blijven. Wij katholieken hebben nog altijd last van het voor-conciliaire 'kerktoren-denken', toen alles nog was zoals het altijd was geweest en waarvan toen nog werd gedacht dat het ook altijd zo zou blijven. Inmiddels ligt de tijd van het 'Rijke Roomsche Leven' al meer dan een halve eeuw achter ons. Het aantal regelmatig kerkgangers is inmiddels verdamppt tot een fractie van wat het ooit was. Dat kun je wel jammer vinden, maar ondertussen zitten we wel nog altijd met de structuren die op die oude getallen gebaseerd waren.

Al meer dan twintig jaar lang probeert het bisdom ons als parochies ervan te overtuigen dat het de hoogste tijd is om te handen in één te slaan en ons te focussen waar we als parochie(s) eigenlijk voor staan. Dat dat meer is dan alleen maar het overeind houden van een bepaald (liturgisch) aanbod, dat werd tien jaar geleden al geformuleerd in de Blauwdruk 2020 (voorjaar 2011) en onlangs nog eens geactualiseerd en geürgeerd in de Beleidsbrief van onze bisschop (najaar 2020). Het gaat erom dat wij weer een 'missionaire' kerk worden, een kerk die zich eerder uitgenodigd weet onbevange naar buiten te treden dan zich angstvallig in het oude, vertrouwde kringetje op te sluiten (vgl. Hand.2,1-12). Bundeling van krachten zal daartoe meer tijd en energie vrij maken. Daarom dat ook wij als Roerstreekparochie geacht worden om vóór 1 januari a.s. op te gaan in één federaal samenwerkingsverband. Hoe dat er in de praktijk gaat uitzien resp. wat U daar als parochianen van mee zult krijgen, dat is even punt twee. In ieder geval moet er nog (heel) wat water door de Roer voordat het zover is. Gelukkig is Pasen het feest van de hoop dat uiteindelijk het goede en positieve zal overwinnen; dat Christus Zijn Kerk niet in de steek zal laten; integendeel: dat Hij met zijn Kerk zal zijn en ervoor zal zorgen dat 'de poorten der hel' haar niet zullen overweldigen (Mt.,16,18). In de komende uitgaven van deze Nieuwbrief zullen wij er ongetwijfeld op terugkomen.

Paaspreek bisschop Harrie Smeets

Als in een donkere ruimte ineens volop licht binnenkomt, dan sluiten we in een reflex onze ogen en hebben we wat tijd nodig om – met de oogleden knijpend en knipperend – te

wennen aan het licht dat binnenstroomt. En pas als er wat tijd overheen is gegaan, kunnen we frank en vrij om ons heen kijken en het licht in volle sterkte tot ons toelaten. Zo geleidelijk zullen we ook de komende tijd waarschijnlijk het leven, zoals we het kenden, weer terugkrijgen. Om begrijpelijke redenen gebeurt het tergend langzaam naar ons aanvoelen. Maar stukje bij beetje wordt de lockdown opgeheven en mogen we verwachten dat licht het zal winnen van het donker en depressiviteit; dat de lucht het wint van de benauwende geslotenheid en opgeslotenheid van de avondklok; en dat leven het wint van de dreiging van ziekte en dood. Kortom: van al die aspecten van de pandemie die al een jaar in deze wereld de aandacht beheersen. De realiteit van Jezus' Verrijzenis zal ook bij de leerlingen maar langzaam binnenkomen. Na Goede Vrijdag waren de leerlingen in complete lockdown gegaan: ramen en deuren gesloten, uit angst dat het lot dat Jezus had getroffen ook hen zou treffen. Ze zitten in het donker, zien geen weg meer en krijgen daar de boodschap van de Verrijzenis te horen. Ze krijgen te horen dat de bange afgeslotenheid, waarin ze zich bevinden, niet het laatste woord heeft, maar dat het Goddelijk licht van de Verrijzenis, dat deuren opent, het laatste woord heeft. De lockdown waarin de apostelen zaten, wordt langzaam opgeheven. Niet dat ze Jezus meteen zien, ze krijgen alleen te horen 'Hij is verrezen. Ga naar Galilea: daar zullen jullie hem zien.' De leerlingen waren op dat moment in het zuiden van Israël, in Jeruzalem. Maar om Jezus te zien, moesten ze naar het noorden, naar Galilea: Dat is ook de plek waar de leerlingen vandaan komen: hun eigenlijke thuisbasis. En dat wordt voor hen nu ook de plek om Jezus opnieuw te zien. En Galilea was niet alleen hun thuis, maar was tevens een randgebied, een grensgebied, waar mensen van allerlei culturen door elkaar heen leefden en waar van een zuivere, helder afgebakende geloofsgemeenschap geen sprake kon zijn, een gebied met een dubieuze reputatie in religieus opzicht. Daar zal Hij zich laten zien. Als wij als gelovigen Jezus willen ontdekken in onze wereld, mogen we ons niet angstig opsluiten binnen de kerkmuren en de buitenwereld met andersdenkenden alleen maar zien als bedreiging of als afvalligen, maar zijn we geroepen midden in een diffuse wereld te leven, waaraan Christus zich opnieuw wil en zal laten kennen. De opdracht die de leerlingen deze Paasnacht zullen krijgen, is heel eenvoudig: Ga naar Galilea. Ga naar de plaats waar je thuisbasis is. Voor vele kijkers zal dat ergens in Limburg zijn, wellicht hier in Maastricht. Wil je de aanwezigheid van de levende Christus ervaren: Ga en leef waar je thuishoort. Daar zul je de Verrezenen zien. Blijvende aanwezigheid: juist in onze verbrokkelde en diffuse wereld, is het van belang dat we als christenen aanwezig zijn in de wereld. Het gaat er niet allereerst om wat we allemaal aan grote of kleine dingen doen: maar de aanwezigheid in het leven van de mensen is cruciaal om het Licht van de Verrijzenis te kunnen ervaren. Trouwe aanwezigheid in het leven van mensen is van onschatbare waarde, zeker als mensen in een verdeelde wereld het donker van ontrouw en alleen-zijn hebben moeten ervaren. Ga naar het randgebied Galilea: waar kinderen leven, die moeten meemaken dat het licht van de liefde waaruit ze geboren zijn, gedooft is; waar volwassenen leven die elkaar het licht in de ogen niet gunnen of dat van ouderen voor wie het spaarzame licht dat in hun leven doordringt alleen dat van het tv-scherm is. De duisternis van Galilea, de duisternis in het leven van menige Limburger, menige Maastrichtenaar, is groot genoeg om het Licht van de Verrijzenis te laten schijnen. Om dat Licht van Christus te laten schijnen, is het niet de eerste opdracht om volmaakt te zijn. De eerste opdracht is om er te zijn; om trouw te zijn. Trouw: wellicht de meest onderschatte waarde van onze tijd en tegelijkertijd de waarde, waar grote behoefte aan bestaat. Omdat trouw laat blijken dat de ander de moeite waard is, los van de vraag of die ons nog iets te bieden heeft. Leef in trouw aan de mensen van het Galilea van de 21^e eeuw,

waarin te vaak gedacht wordt dat alle menselijke problemen zijn op te lossen door een zak geld, een nieuw controleformulier of weer een nieuwe expert. Ga naar Galilea: Ga met het licht van Christus' trouwe liefde op pad. Op je thuisbasis. In die trouwe liefde kunnen mensen Christus ontmoeten, daar zullen wij Hem zien en het Licht van de Verrijzenis ontdekken. In die Geest wens ik u allen in uw eigen Galilea, uw eigen thuis, een Zalig Pasen.

Vier Pasen!

"Pasen kun je niet begrijpen. Dat moet je vieren". Dat zegt bisschop Harrie Smeets in een videoboodschap, die opgenomen is voor de website VierPasen.nl. *"De verrijzenis kun je niet bewijzen, dat past niet in ons hoofd," zo zegt de bisschop. "Maar het zou ook onzin zijn om te zeggen: ik kan het niet begrijpen en dus kan het niet bestaan. Wat God kan is veel meer en veel groter dan wat een mens kan. Omdat Hij de heel andere en veel grotere is, omdat Hij van ons houdt en omdat Hij ons laat zien: je blijft in leven door alles heen. En dat is niet iets om te begrijpen, maar om te vieren, om dankjewel voor te zeggen en feest van te maken. Dank dat we daarin mogen staan."* Mgr. Smeets zegt dit in de reeks videoboodschappen, waarin alle Nederlandse bisschoppen deze week een onderdeel van de Goede Week en Pasen nader toelichten. De opname met Mgr. Smeets is gemaakt in het park bij het Missiehuis in Steyl, waar de verrijzenis van Christus in een kapel is uitgebeeld. Mgr. Smeets: *"De weg die we door het leven afleggen en die soms door moeilijkheden heengaat, eindigt niet met de dood maar met de verrijzenis en met eeuwig leven. Ons leven is een op weg zijn met Christus om in dat eeuwig leven thuis te komen".* Ook hulpbisschop Everard de Jong heeft een videoboodschap opgenomen. Deze gaat over Paaszaterdag, die ook wel Stille Zaterdag wordt genoemd. Op deze dag ligt Christus in het graf en weten zijn leerlingen nog niet precies wat Hij met verrijzenis bedoelde. Mgr. De Jong: *"Ik beleef dit als een hoopvolle dag, als een wachtende dag, een verwachtende dag. Het is vooral een dag van verstillen van meditatie".* Ook de Kinjerkirk laat op het 'WorldWideWeb' van zich horen. Ze hebben met lokale 'acteurs' een Paasfilmje gemaakt waarin op een kindvriendelijke wijze de betekenis van Pasen uit de doeken wordt gedaan. Met dank aan de acteurs én aan de makers. Het filmje is via de volgende link te zien: <https://youtu.be/FkizwpCRv3w>

Personalia

Op (paas-)zaterdag 3 april j.l. deden we vanuit de St. Matthiaskerk van Posterholt **Theodorus Hubertus (Thei) van der Borgh (1934-2021)**, weduwnaar van Fien Philippen (1935-2017) uitgeleide. Geboren en getogen in Posterholt, als tweede in een gezin van uiteindelijk zes kinderen, ging hij aanvankelijk in de bouw aan de slag, maar zijn droom was een eigen boerderij. Die droom zou inderdaad werkelijkheid worden. Samen met zijn vrouw Fien, met wie hij in het najaar van 1964 trouwde, bouwde hij eigenhandig een eigen boerderij in het Vlodropperveld: hij al metselend, zij al draaiend aan de betonmolen. In de tussentijd woonde hij met zijn gezin in bij zijn schoonouders in Haaren. In 1968 was het zover dat de boerderij hun eigen stekje werd. Inmiddels was in 1967 zoon Jack geboren en zou in 1971 nog dochter Linda erbij komen. Het was hard werken op de boerderij, maar er was altijd tijd voor gezelligheid, vooral als er ergens iets te vieren was, of het nu een verjaardag of een kermis was. Toen ze in 2004 met de boerderij stopten kwam er wat meer tijd voor ontspanning en voor de kleinkinderen die er inmiddels waren bijgekomen. Toen zijn vrouw Fien hem 3 ½ jaar geleden toch nog onverwacht kwam te overlijden, bracht dat een grote leegte en gemis in zijn leven. Toen hij daarna ook zelf met zijn gezondheid begon te sukkelen en hij zichzelf steeds minder wist te redden was dat ruim een jaar geleden aanleiding om de

boerderij waar hij zo lang gewoond en gewekt had te verruilen voor een aanleunwoning in St. Odiliënberg. Dat was wel een heel grote overgang: van het buitenleven dat hij op de boerderij gewend was naar de paar vierkante meter van een etagewoning met een klein balkonnetje. Helaas kon hij vanwege de coronacrisis steeds minder gebruik maken van de faciliteiten van het ernaast gelegen zorgcentrum. Dat speelde hem ook danig parten toen hij onlangs in het ziekenhuis belandde waarna hij meer zorg nodig had die men hem thuis niet kon bieden. Vlak nadat hij te horen had gekregen dat er voor hem een plekje op de PG-afdeling van WZC Bergh was, kwam hij in het ziekenhuis ongelukkig ten val waarbij hij zijn heup brak. Omdat zijn gezondheid te fragiel was om hem te opereren werd hij toch naar WZC Bergh overgebracht en bereidden hij en de zijnen zich voor op het einde dat zich uiteindelijk op maandagmiddag 29 maart aandienende. Na de uitvaartdienst volgde de begrafenis op Bergerbos waar indertijd al zijn vrouw Fien haar laatste rustplaats had gevonden.

Gebed in Coronatijd (EO)

Schepper van hemel en aarde, Uw goede schepping zucht en wij zuchten mee.

*Wat zijn we kwetsbaar. Maar U bent een rots om op te bouwen,
een bunker om in te schuilen, een licht om op te koersen in donkere tijden.*

Nu alles wankel lijkt: onze gezondheid, onze economie,

nu we niet naast onze naasten kunnen staan

en het lastig is om ons aan U vast te klampen bidden we:

*Houd ons vast. Wees onze bodem. Maak Uw aanwezigheid merkbaar in onze levens
en overal waar eenzaamheid, angst en onzekerheid de overhand dreigen te nemen.*

Met Jezus bidden we mee: Vader, in Uw handen bevelen we onze geest. Amen.

Wit U ons in deze (Corona-) tijd extra financieel ondersteunen?

Herkenbosch: NL 52 RABO 0121 402 088 t.n.v. kerkbestuur St. Sebastianus

Melick: NL 40 RABO 0133 000 400 t.n.v. RK kerkbestuur St. Andreas

Montfort: NL 39 RABO 0134 704 126 t.n.v. kerkbestuur H. Catharina

St. Odiliënberg: NL 79 RABO 0138 1180 00 tnv kerkbestuur HH. Wiro, Plechelmus en Otgerus

Posterholt: NL 06 RABO 0142 301 760 t.n.v. RK Kerk St. Matthias

Vlodrop: NL 10 RABO 0154 600 512 t.n.v. kerkbestuur St. Martinus

Tot slot

Aan- en afmelding voor deze nieuwsbrief kan via: clustersecretariaat@roerkerken.nl.

Jos. L'Ortye (Posterholt), pastoor, tel. 40 12 21 - pastoor@roerkerken.nl

Paul Hamans (St. Odiliënberg), assistent, tel. 527 825 – p.hamans@roerkerken.nl

Gerard Sars (St. Odiliënberg), diaken, tel. 537 765 – g.sars@roerkerken.nl

Rim Mom (Montfort), diaken, tel. 542 154 - r.mom@roerkerken.nl

Bert Venner (Roermond), diaken, tel. 320 215 - b.venner@roerkerken.nl

Lian Overbeeke (Posterholt), catechiste, tel. 06 – 526 20 245 - l.overbeeke@roerkerken.nl

Parochiebureau Herkenbosch (Anja Wagemans), tel. 520 672 - sebastianus@roerkerken.nl

Parochiebureau Melick (Marjo Janssen), tel. 537 965 - andreas@roerkerken.nl

Parochiebureau Montfort, tel. 543 127 - catharina@roerkerken.nl

Parochiebureau St. Odiliënberg (Marlou Roeleveld), tel. 531 384 - otgerus@roerkerken.nl

Parochiebureau Posterholt (Lilian Peters), tel. 400 275 - matthias@roerkerken.nl

Parochiebureau Vlodrop (Marjon van der Beek), tel. 401 207 - martinus@roerkerken.nl